

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20.07.2016, sp. zn. 5 Tz 29/2016, ECLI:CZ:NS:2016:5.TZ.29.2016.1

Číslo: 50/2016

Právní věta: Jestliže celní orgán v souladu s ustanoveními § 29 až § 30a zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2012*, a § 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, při provádění kontroly na podnět poškozeného ověřuje pravdivost skutečností uvážených žadatelem v žádosti o provedení dozoru nad dodržováním povinností stanovených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, jsou výsledky kontroly použitelné jako důkazní prostředky nejen ve správním řízení, ale i v případném trestním řízení (srov. přiměřeně č. 34/2014 Sb. rozh. tr.). Takový postup nelze považovat za nepřipustné obcházení podmínek pro provedení prohlídky jiných prostor a pozemků podle § 82 odst. 2 a § 83a tr. ř., zvláště pokud celní orgán nemá před provedením kontroly žádné vlastní poznatky o spáchání trestné činnosti a ani žádné jiné náležitě ověřené skutečnosti nenasvědčující odůvodněnému podezření, že v kontrolované provozovně je páchána trestná činnost. * Poznámka redakce: Tyto závěry platí i za účinnosti nové právní úpravy obsažené v zák. č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.07.2016

Spisová značka: 5 Tz 29/2016

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Důkaz, Prohlídka jiných prostor

Předpisy: § 82 odst. 2 tr. ř.

§ 83a tr. ř.

§ 89 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soudke stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti České republiky v neprospěch obviněného S. M. podle § 268 odst. 2 tr. ř. rozhodl, že usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 21. 1. 2015, č. j. 25 T 9/2014-437, byl porušen zákon v ustanovení § 188 odst. 1 písm. b) tr. ř. ve spojení s ustanoveními § 171 odst. 1, § 2 odst. 5, 6 a § 89 odst. 2 tr. ř. ve prospěch obviněného S. M.

Dosavadní průběh řízení

1. Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Chomutově podal dne 13. 1. 2014 obžalobu na obviněného S. M. pro přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník“), jehož se měl dopustit tím, že v přesně nezjištěné době, nejméně pak v období od 9. 1. 2012 do 24. 1. 2012 ve své prodejně s označením „S. M., velkoobchod-maloobchod V.-T.-P.“, v obci Ú., v rozporu s § 8 zák. č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách, v prostorách uvedené prodejny skladoval a dále nabízel k prodeji nejméně 28 680 ks svěrného šroubení na měděná potrubí, která byla vyhotovena v Číně a neoprávněně označena ochrannou známkou IVAR, ke které přísluší výhradní právo společnosti I. S., se sídlem Itálie, a tím uváděl do oběhu výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, a takového činu se dopustil ve značném rozsahu.

2. Okresní soud v Chomutově usnesením ze dne 21. 1. 2015, č. j. 25 T 9/2014-437, v rámci předběžného projednání obžaloby podle § 188 odst. 1 písm. b) tr. ř. za použití § 171 odst. 1 tr. ř. postoupil věc obviněného S. M. stíhaného pro shora uvedený skutek, který byl původně kvalifikován jako přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, Celnímu úřadu pro Ústecký kraj. V odůvodnění tohoto usnesení soud prvního stupně uvedl, že všechny zajištěné důkazy vycházejí zejména z kontroly Celního úřadu Ch. v provozovně obviněného ze dne 24. 1. 2012, kterou je třeba hodnotit jako prohlídku jiných prostor ve smyslu § 83a tr. ř., k níž však neměli pracovníci celního dohledu příslušná zákonná oprávnění. Kontrola proběhla na základě žádosti společnosti I. CS, spol. s r. o. (dále jen „I. CS“), ze dne 17. 1. 2012, o provedení dozoru na vnitřním trhu, ve které byly popsány rozdíly mezi originálními výrobky a padělkami a z níž vyplývalo, že společnost I. CS již vzorky padělků zajistila. Celní orgán tak měl k dispozici podklady zakládající podezření ze spáchání trestného činu alespoň podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku, a proto si měl v souladu s trestním řádem vyžádat souhlas s provedením prohlídky nebytových prostor směřující k zajištění předmětných padělků. Z těchto důvodů Okresní soud v Chomutově dospěl k závěru, že na základě důkazů ve věci zajištěných nelze rozhodnout o vině obviněného, předmětný skutek by však mohl být posouzen jako správní delikt.

3. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Chomutově stížnost, kterou však vzal zpět svým podáním ze dne 4. 2. 2015, č. j. 1 ZT 443/2012-47. Stížnost proti usnesení soudu prvního stupně podala i poškozená společnost I. S., o níž rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem tak, že podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. ř. ji usnesením ze dne 2. 4. 2015, č. j. 5 To 101/2015-461, zamítl, neboť byla podána osobou neoprávněnou.

II.

Stížnost pro porušení zákona

4. Proti usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 21. 1. 2015, č. j. 25 T 9/2014-437, podal dne 5. 5. 2016 ministr spravedlnosti v neprospěch obviněného stížnost pro porušení zákona, která byla Nejvyššímu soudu doručena dne 11. 5. 2016. Podle ministra spravedlnosti je nesporné, že kontrola provozovny v obci Ú., provedená pracovníky Celního úřadu v Ch. dne 24. 1. 2012 podle § 30a odst. 2 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, v tehdy účinném znění, byla iniciována podáním společnosti I. CS ze dne 17. 1. 2012. To ovšem na druhé straně neznamená, že by celní orgány, jež disponovaly pouze informacemi obsaženými v žádosti společnosti I. CS ze dne 17. 1. 2012, musely bez dalšího vycházet z toho, že podání je důvodné a že tvrzení v něm obsažená odpovídají skutečnosti. Zásadně bez ověření těchto informací tedy nemusely nutně považovat toto podání za důvodné, a proto pouze na jeho základě nelze požadovat, aby vždy iniciovaly podání návrhu na nařízení prohlídky jiných prostor a pozemků podle § 83a tr. ř. státním

zástupcem, nehledě k tomu, že i soudce, pokud by byl takový návrh státním zástupcem podán, by o takovém nařízení prohlídky jiných prostor a pozemků musel rozhodovat pouze na základě podání poškozeného subjektu.

5. Ministr spravedlnosti ve své stížnosti dále uvedl, že Okresní soud v Chomutově zřejmě vycházel, byť to v odůvodnění usnesení výslovně nezmiňuje, z argumentace obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. [5 Tdo 1010/2013](#), v němž Nejvyšší soud dovodil, že neprovedení prohlídky jiných prostor celními orgány za splnění zákonných podmínek představovalo nepřipustné obcházení § 83a tr. ř. V této věci – na rozdíl od projednávaného případu – měly však celní orgány o páchání trestné činnosti vlastní poznatky, které vyplývaly z jejich předchozí služební činnosti. Závěr Okresního soudu v Chomutově, že výsledky kontroly provedené Celním úřadem v Ch. v provozovně obviněného nejsou použitelné jako důkaz v trestním řízení, neboť došlo postupem celních orgánů k obejití zákona, proto není správný.

6. V závěru podané stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil, že usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 21. 1. 2015, č. j. 25 T 9/2014-437, byl porušen zákon v ustanovení § 188 odst. 1 písm. b) tr. ř. ve spojení s ustanoveními § 171 odst. 1, § 2 odst. 5, 6 a § 89 odst. 2 tr. ř., a to ve prospěch obviněného S. M.

III.

Důvodnost stížnosti pro porušení zákona

7. Nejvyšší soud podle § 267 odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozhodnutí, proti němuž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených. Zároveň považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí se v řízení o stížnosti pro porušení zákona podle ustálené judikatury (srov. č. 2/1996 Sb. rozh. tr.) posuzuje podle skutkového i právního stavu platného v době, kdy bylo rozhodnutí učiněno, popřípadě kdy bylo konáno řízení, jež mu předcházelo (*ex tunc*).

8. Nejvyššímu soudu byl předložen spisový materiál Okresního soudu v Chomutově vedený pod sp. zn. 25 T 9/2014. Nejvyšší soud si rovněž vyžádal spisový materiál Celního úřadu pro Ústecký kraj, vedený pod sp. zn. 3976/2012-086300-021. Z předestřených listinných materiálů se podávají následující skutečnosti.

9. Společnost I. CS podala dne 17. 1. 2012 Celnímu úřadu Ch. žádost o provedení dozoru na vnitřním trhu (č. l. 263–264 trestního spisu). V žádosti uvedla, že dováží a prodává zboží společnosti I. S., jejíž majitelé jsou zároveň společníky společnosti I. CS. Poté, co obchodní zástupci společnosti I. CS na trhu zachytili padělky zboží (svěrné šroubení) této společnosti, byly podniknuty kroky k jejich zajištění. Prostřednictvím umělého prodejního řetězce byly zakoupeny vzorky padělků od S. M. Padělky následně dne 9. 1. 2012 osobně zakoupil v prodejně S. M. i zaměstnanec společnosti I. CS. Padělané výrobky podle žádosti porušovaly ochrannou známku zapsanou ve prospěch společnosti I. CS, čímž došlo k porušení zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZOS“). K žádosti byla přiložena příloha obsahující fotografie originálních i padělaných výrobků a jejich balení včetně znázorněných rozdílů.

10. Celní úřad pro Ústecký kraj dne 24. 1. 2012 vydal rozkaz ke službě č. 0863UL-13/2012. Na základě tohoto rozkazu byla v prodejně „S. M., velkoobchod–maloobchod V.-T.-P.“, Ú., provedena kontrola. Podle protokolu o kontrole ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1824/2012-086300-033, se kontrola uskutečnila podle § 30a odst. 2 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (č. l. 220). Jako předmět kontroly byl označen dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění

pozdějších předpisů. V protokolu se dále uvádí, že při kontrole bylo pracovníky Celního úřadu Ch. nalezeno 28 683 kusů svěrného šroubení na měděné potrubí (M svěrné šroubení 15 CU, kód zboží 56124). Uvedené zboží podle protokolu porušovalo práva duševního vlastnictví ve smyslu § 5 odst. 2 ZOS, a to tím, že se jedná o výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Dne 20. 2. 2012 vydal Celní úřad Ch. protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů pod č. j. 3976/2012-086300-033. V něm uvádí, že na základě výše popsané kontroly celní úřad pojal důvodné podezření o porušení zákazu klamavé obchodní praktiky podle § 4 odst. 3 věty druhé a § 5 odst. 2 ZOS, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 1 ZOS.

11. V rozhodné době upravoval provádění dozoru podle zákona o ochraně spotřebitele zákon č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 191/1999 Sb.“), který v ustanoveních § 29 až § 30a konkretizoval příslušná oprávnění celních úřadů při provádění dozoru. Podle § 29 odst. 1 písm. b) téhož zákona byl při provádění dozoru podle zákona o ochraně spotřebitele celník oprávněn vstupovat do provozoven a skladových prostor k nabídce, skladování nebo prodeji zboží a dále do provozoven a objektů užívaných výrobcem, dovozcem nebo distributorem a vyžadovat předložení příslušné dokumentace a poskytnutí pravdivých informací. Zákon č. 191/1999 Sb. zároveň předpokládal, že ke kontrole může dojít i na základě podnětu, protože podle § 29 odst. 3 tohoto zákona byl celní úřad povinen informovat toho, kdo podal podnět ke kontrole, o zjištěném porušení právních předpisů nebo o jiných zjištěných nedostatcích a jejich příčinách. Co se týče zákona na ochranu spotřebitele, ten v rozhodné době stanovil, že dozor nad dodržováním povinností stanovených v § 5 odst. 2, § 7b a § 14a ZOS provádějí též celní úřady, přičemž v případě zjištění výrobků nebo zboží, které naplňují znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 ZOS, je celní úřad oprávněn takovéto výrobky nebo zboží zajistit a následně rozhodnout o jejich propadnutí nebo zabrání (§ 23 odst. 6 ZOS). Podle § 5 odst. 2 ZOS se přitom za klamavou obchodní praktiku považovalo také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje, a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku. V § 8a ZOS se taktéž výslovně předvídá, že dozorový orgán může vykonat kontrolu na podnět majitele práva duševního vlastnictví nebo jiné osoby, která prokázala právní zájem ve věci (tyto osoby jsou povinny složit přiměřenou jistotu).

12. Právní rámec účinný v rozhodné době tak umožňoval celnímu orgánu na základě podnětu provést dozor nad dodržováním vybraných ustanovení zákona na ochranu spotřebitele, v projednávané věci klamavých obchodních praktik, a za tímto účelem vstupovat do provozoven a objektů užívaných výrobcem, dovozcem nebo distributorem a případně zboží zadržet (§ 29 odst. 1 a § 29a odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb.). Co se týče využitelnosti takto získaných důkazů v trestním řízení, Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. [5 Tdo 1010/2013](#), uveřejněném pod č. 34/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, učinil závěry shrnuté v následující právní větě: „Pokud byly za využití oprávnění celního úřadu nebo celního ředitelství podle § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012, vstoupit za účelem kontroly do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky, včetně prostor, o kterých je známo nebo se dá důvodně předpokládat, že se v nich vybrané výrobky vyrábějí, zpracovávají nebo skladují, a to i bytu, který je využíván pro účely podnikání, provedeny v souladu se zákonem úkony, které předcházely zahájení trestního stíhání, jsou výsledky těchto úkonů využitelné i pro dokazování v následujícím trestním řízení. Stejně závěry platí i pro další subjekty, které mají na základě zákona obdobné oprávnění, např. policisté (srov. § 40 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů), obecní policisté (srov. § 16 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů) nebo hasiči (srov. § 5 zákona

č. 238/2000 Sb., o hasičském záchranném sboru, ve znění pozdějších předpisů). V případě, že je dáno odůvodněné podezření ze spáchání trestného činu, nesmí být svévolným využitím oprávnění provádět kontrolu nebo jiným výkonem pravomoci příslušného orgánu podle zvláštního zákona obcházeny podmínky podle trestního řádu pro provedení domovní prohlídky (§ 82 odst. 1 a § 83 tr. ř.), prohlídky jiných prostor a pozemků (§ 82 odst. 2 a § 83a tr. ř.), osobní prohlídky (§ 82 odst. 3, 4 a § 83b tr. ř.) apod.“

13. Ačkoliv tento závěr Nejvyšší soud dovodil ve vztahu k oprávnění celního úřadu podle § 41 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012, přiměřeně jej lze vztáhnout i k provádění dozoru podle zákona o ochraně spotřebitele ve znění účinném v rozhodné době. Ve zmíněném usnesení Nejvyšší soud dospěl k závěru, že postup hlídky mobilního dohledu celního úřadu, která provedla kontrolu na značení tabákových výrobků, představoval nepřipustné obcházení § 83a tr. ř., a proto jsou důkazy získané prohlídkou jiných prostor pro trestní řízení v dané věci a zejména pro rozhodnutí o vině zcela nepoužitelné. Jednalo se nicméně o situaci, kdy v prodejně obviněného již byla jednou kontrola provedena, a to celníky i policejním orgánem, kteří měli povolení státního zástupce k prohlídce bytových prostor. Na základě výsledků této kontroly bylo proti obviněnému vedeno trestní stíhání pro přečiny porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 tr. zákoníku a porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku, které bylo následně podmíněně zastaveno. Celní orgán nicméně disponoval dalšími informacemi, že v prodejně dochází i nadále k prodeji neznačených tabákových výrobků. Proto v krátké době po předchozí kontrole, na základě níž se vedlo trestní stíhání, došlo k provedení další kontroly, se zjevným účelem prokázání trestné činnosti obviněného. Za této situace, kdy bylo dáno důvodné podezření o spáchání trestného činu kontrolovanou osobou, a to i na základě vlastních poznatků celního orgánu, Nejvyšší soud považoval postup celního orgánu, který provedl fakticky prohlídku jiných prostor bez souhlasu soudce, za obcházení zákona.

14. K tomu Nejvyšší soud považuje za nutné zdůraznit, že na rozdíl od případu, kterého se týká citované rozhodnutí, nebyla v projednávané věci provedena kontrola způsobem, který by vzbuzoval důvodné podezření o tom, že provedení kontroly bylo cílené s úmyslem zajistit důkazy pro případné trestní řízení. Uvedená kontrola byla provedena na základě žádosti společnosti I. CS o provedení dozoru na vnitřním trhu, kterou podala dne 17. 1. 2012 Celnímu úřadu Ch. (č. l. 263-264 trestního spisu). Ze spisového materiálu nevyplývá, že by kontrole ze dne 24. 1. 2012 předcházela jiná kontrola, zaměřená na padělky výrobků, ani že by S. M. byl již před zahájením kontroly trestně stíhán pro porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 tr. zákoníku. Trestní oznámení bylo společností I. CS podáno až 1. 3. 2012, tedy více než měsíc po kontrole ze dne 24. 1. 2012 (č. l. 2-3 spisu). Svědek O. K., zaměstnanec společnosti I. CS, vypověděl, že k podání trestního oznámení došlo až poté, co se nepodařilo mezi společností I. CS a S. M. dosáhnout smírného řešení (č. l. 104). Skutečnost, že kontrola byla provedena na základě žádosti o provedení dozoru činnosti na vnitřním trhu ze dne 17. 1. 2012, uvedli ve své svědecké výpovědi členové kontrolní hlídky D. Č. (č. l. 51), V. Š. (č. l. 56), Š. R. (č. l. 61) a vedoucí hlídky J. L. (č. l. 46). Spisový materiál neobsahuje žádné indicie, z nichž by bylo možné vyvodit, že celní orgány nad rámec žádosti společnosti I. CS disponovaly dalšími informacemi, které by zavadaly důvod k podezření z páchaní trestné činnosti.

15. Nejvyšší soud považuje za nutné dále uvést, že celní orgán, který provádí kontrolu na základě podnětu poškozené společnosti, tak činí zejména proto, aby ověřil pravdivost informací v něm obsažených a zjistil skutečný rozsah protiprávní činnosti [podle daňového dokladu přiloženého k žádosti o provedení dozoru na vnitřním trhu bylo při kontrolním nákupu zaměstnancem společnosti I. CS zakoupeno pouze 6 kusů svěrného šroubení (č. l. 275)]. Opačný výklad by vedl k tomu, že celní orgány by byly nuceny žádat povolení soudu o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků podle § 83a tr. ř. i ve zcela běžných případech při výkonu své dozorové pravomoci, a to bez ohledu na

pravdivost či nepravdivost informací obsažených v podnětu ke kontrole. Tomu odpovídá i právní úprava v § 8a ZOS, podle níž majitel práva duševního vlastnictví nebo jiná osoba, která prokáže právní zájem ve věci, je povinna složit jistotu pro případ, že kontrola dozorového orgánu, vykonaná na základě podnětu této osoby, neprokáže jeho oprávněnost.

16. Podklady, které byly celními orgány v rámci kontroly dne 24. 1. 2012 v prodejně s označením „S. M., velkoobchod-maloobchod V.-T.-P.“, v obci Ú., zpracovány, proto mohly být použity jako důkaz ve smyslu § 89 odst. 2 tr. ř., podle něhož za důkaz slouží vše, co může přispět k objasnění věci. V projednávané věci nebyly zjištěny skutečnosti, které by podle § 89 odst. 3 tr. ř. vylučovaly použití takovýchto důkazů, neboť nebylo prokázáno, že by postupem celního orgánu došlo k získání důkazů nezákonným způsobem nebo při obcházení zákona. Okresnímu soudu v Chomutově proto nic nebránilo, aby trestní věc obviněného S. M. stíhaného pro skutek, který byl popsán v tomto usnesení a původně kvalifikován jako přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, vedenou pod sp. zn. 25 T 9/2014, projednal a rozhodl v hlavním líčení, namísto toho, aby ji podle § 188 odst. 1 písm. b) tr. ř. za použití § 171 odst. 1 tr. ř. postoupil Celnímu úřadu pro Ústecký kraj.

17. Tento závěr je plně v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. [5 Tdo 1010/2013](#), v němž Nejvyšší soud v obecné rovině dovedl, že pokud hlídka mobilního dohledu celního orgánu provede zákonným způsobem úkony, které předcházejí zahájení trestního stíhání, v rámci své pravomoci, jsou výsledky těchto úkonů využitelné i pro následující trestní řízení a mohou být použity jako důkazy ve smyslu § 89 odst. 2 tr. ř. Výjimkou je situace, kdy je dáno důvodné podezření o spáchání trestného činu kontrolovanou osobou nebo kontrolovanými osobami. Taková situace však s ohledem na shora podrobně rozvedené skutečnosti v projednávané věci nenastala.

18. Ze všech těchto důvodů je třeba přisvědčit názoru ministra spravedlnosti uvedenému ve stížnosti pro porušení zákona, že postupem Okresního soudu v Chomutově byl porušen zákon v ustanovení § 188 odst. 1 písm. b) tr. ř., ve spojení s ustanoveními § 171 odst. 1, § 2 odst. 5, 6 a § 89 odst. 2 tr. ř. ve prospěch obviněného S. M., neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro postoupení věci jinému orgánu.

19. Nejvyšší soud proto podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 21. 1. 2015, č. j. 25 T 9/2014-437, byl porušen zákon v ustanovení § 188 odst. 1 písm. b) tr. ř., ve spojení s ustanoveními § 171 odst. 1, § 2 odst. 5, 6 a § 89 odst. 2 tr. ř. ve prospěch obviněného S. M. Vzhledem k tomu, že k porušení zákona došlo ve prospěch obviněného, byl Nejvyšší soud povinen se omezit ve smyslu § 268 odst. 2 a 269 tr. ř. pouze na tzv. akademický výrok, kterým vyslovil porušení zákona, aniž by napadené usnesení mohl zrušit (srov. § 269 odst. 2 tr. ř.).